

Nachtduik

Van Megan Goldin verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De escaperoom

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Megan Goldin

Nachtduik

Vertaald door
Roelof Posthuma

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5229 4

© 2020 Megan Goldin

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Roelof Posthuma

Oorspronkelijke titel *The Night Swim*

Oorspronkelijke uitgever St. Martin's Press

Omslagontwerp Studio Jan de Boer,

gebaseerd op een ontwerp van Ervin Serrano

Omslagillustratie © CoffeeAndMilk/Getty Images (vrouw)

© Abstract Aerial Art/DigitalVision/Getty Images (zee)

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Voor Bernard en Suzanne

*'t Was duizendmaal jammer dat het
haar overkwam, van alle mensen.*

Thomas Hardy, *Tess of the d'Urbervilles*

Hannah

Jenny's dood werd mijn moeder fataal. Die vermoordde haar alsof ze met een jachtgeweer in haar borst werd geschoten. De dokter zei dat het kanker was. Maar op het moment dat de politiemann op onze hordeur klopte zag ik de levenswil uit haar wegvloeien.

'Het is Jenny, hè?' zei ze schor, met haar vuist om de zoom van haar verschoten ochtendjas geklemd.

'Mevrouw, ik weet niet hoe ik u de waarheid anders zou moeten vertellen.' De politiemann zei het op dezelfde zachte, melancholische toon die hij een paar tellen eerder had aangeslagen toen hij mij naar zich toe had getrokken en had gezegd dat ik moest wachten in de politieauto die met zijn zwaailicht rode en blauwe strepen tekende op ons huis.

Maar ik was toch van de achterbank geglipt en naar mama gepend toen ze het licht op de veranda aandeed en naar buiten stapte, nog slaapdrongen nadat ze laat op de avond was gewekt. Ik drukte haar magere middel tegen me aan terwijl hij haar vertelde wat hij te zeggen had. Haar lichaam sidderde bij elk woord.

Onder de donkerblonde stoppels stond zijn kaak strak en tegen de tijd dat hij was uitgesproken waren zijn lichte ogen vochtig. Het was een jonge agent en hij had zichtbaar weinig ervaring met tragedies. Hij wreef met zijn knokkels in de hoeken van zijn glanzende ogen en slikte moeizaam.

'Een... Een vreselijk verlies voor u, mevrouw,' stamelde hij toen

er niets meer te zeggen viel. Het definitieve van die woorden zou nog jarenlang nagalmen.

Maar op dat moment, terwijl de clichés nog in de lucht hingen, stonden we op de veranda en keken elkaar aan, onzeker over wat te doen, in beslag genomen door de etiquette van de dood.

Ik klemde mijn dunne meisjesarmen strakker om mama's middel toen ze zich met een ruk omdraaide en naar binnen wankelde, overstelpt door verdriet. Ik liep naast haar mee, mijn armen stevig om haar heen. Mijn gezicht drukte tegen haar holle buik. Ik wilde niet loslaten. Ik wist zeker dat ik het enige was wat haar op dat moment overeind hield.

Ze liet zich op de dikke kussens van de leunstoel vallen, haar gezicht verborgen achter klauwachtige handen en haar schouders schokkend van geluidloze snikken.

Ik hinkte naar de keuken en schonk een glas frisdrank voor haar in. Het was het enige wat ik kon bedenken. In ons gezin was een glaasje fris de pleister op alle wonden des levens. Mama's tanden klapperden tegen het glas toen ze het naar haar mond bracht. Ze nam er een slok uit en zette het wankel op de versleten beklede armleuning, waarna ze haar armen om zichzelf heen sloeg.

Ik pakte het glas vast voordat het zou vallen en stommelde naar de keuken. Halverwege besefte ik dat de politiemans nog steeds in de deuropening stond. Hij keek naar de grond. Ik volgde zijn blik. De linoleumvloer zat onder de bloedige voetafdrukken in de vorm van mijn kleine voeten.

Hij keek me vragend aan. Tijd voor mij om mee te gaan naar het ziekenhuis, zoals ik had beloofd toen ik hem smeekte om me eerst naar huis te brengen, zodat ik bij mama kon zijn wanneer ze het hoorde over Jenny. Ik keek hem kwaad en opstandig aan. Ik zou mijn moeder die nacht niet alleen laten. Zelfs niet om de sneeën in mijn voeten te laten behandelen. Hij wilde er net over beginnen toen er een blikkerige boodschap door de radio van zijn politieauto klonk. De politiemans hurkte neer om op gelijke hoogte met me te komen en zei dat hij zo snel mogelijk een verpleegster

zou sturen om naar mijn gewonde voeten te kijken. Door het gaas van de hordeur zag ik hem met grote vaart vertrekken. Nadat zijn auto in het donker was verdwenen, bleef het gehuil van de sirene nog lang nagalmen.

De verpleegster kwam de volgende ochtend. Ze droeg een ziekenhuisjas en had een grote EHBO-tas bij zich. Ze bood haar excuses aan voor de vertraging en vertelde dat ze de vorige avond op de Spoedeisende Hulp een noodgeval hadden gehad en dat niemand tijd had gehad om naar mij toe te komen. Daarna hechtte ze de wonden met zwart draad en wikkelde een dik verband om mijn voeten. Voordat ze weer vertrok waarschuwde ze me dat ik niet moest gaan lopen, omdat de hechtingen dan zouden openspringen. Ze had gelijk: dat deden ze.

Jenny was nauwelijks zestien toen ze stierf. Ik zou vijf weken later tien jaar worden. Oud genoeg om te begrijpen dat mijn leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Maar te jong om te begrijpen waarom.

Ik heb mijn moeder nooit verteld dat ik Jenny's koude lichaam in mijn armen hield totdat politieagenten als buizerds om haar heen begonnen te zwermen en mij wegtrokken. Ik heb haar nooit wat dan ook verteld over die avond. Als ik dat wel had gedaan, betwijfel ik of ze het had gehoord. Ze zat met haar gedachten ergens anders.

We begroeven mijn zus in besloten kring. Wij tweeën, een plaatselijke predikant en een paar van mama's vroegere collega's die tijdens hun lunchpauze kwamen, met het caissière-uniform van de supermarkt nog aan. Die kan ik me in elk geval nog herinneren. Misschien waren er nog anderen. Dat weet ik niet meer. Ik was nog erg jong.

Het enige wat ik me duidelijk herinner van de begrafenis is Jenny's eenvoudige doodskist die op een grasperkje naast een vers gegraven graf stond. Ik deed mijn zelfgebreide trui uit en legde die boven op het gladde hout. 'Die heeft Jenny nodig,' zei ik tegen mama. 'Ze krijgt het vast koud in de grond.'

We wisten allebei dat Jenny een bloedhekel had aan kou. Wanneer de koude tocht op winterdagen door de gaten in de opgelapte muren van ons huis drong, smeekte Jenny mama om met z'n allen naar een plek te verhuizen waar het altijd zomer was.

Een paar dagen na de begrafenis stond er een politiemannet met een steenhard gezicht in een kreukelig donker pak voor de deur. Hij haalde een notitieboekje uit zijn jas en vroeg me of ik wist wat er was gebeurd op de avond dat Jenny stierf.

Met neergeslagen ogen bestudeerde ik elk los draadje in het groezelige verband rond mijn voeten. Hij stelde nog meer routinevragen, maar kreeg geen antwoord, en ik voelde zijn opluchting toen hij zijn lege notitieboekje opborg en terugliep naar zijn auto.

Toen hij wegreed, haatte ik mezelf vanwege mijn koppige zwijgen. Soms, wanneer schuldgevoel me overvalt, hou ik mezelf voor dat het niet mijn schuld was. Hij stelde niet de juiste vragen en ik wist niet hoe ik dingen moest uitleggen die ik niet kon begrijpen omdat ik te jong was.

Dit jaar bereiken we een mijlpaal. Vijfentwintig jaar na de dood van Jenny. Een kwarteeuw, en er is niets veranderd. Haar dood is nog even rauw als op de dag dat we haar in haar graf legden. Het enige verschil is dat ik niet langer zal zwijgen.

Rachel

Er dreef een enkele witte wolkenband in de verder staalblauwe lucht toen Rachel Krall in haar zilverkleurige SUV over een vlak gedeelte van de snelweg naar de Atlantische Oceaan reed. Op de horizon recht voor haar liep een dunne blauwe lijn. Naarmate ze dichterbij kwam werd die breder, en Rachel wist nu zeker dat het de zee was.

Ze zoefde over de rechterrijbaan en keek fronsend naar de wapperende blaadjes die op de passagiersstoel naast haar lagen. De brief had haar behoorlijk van haar stuk gebracht. Niet zozeer vanwege de inhoud, maar vooral door de vreemde, bijna sinistere manier waarop die eerder die ochtend was bezorgd.

Na uren te hebben gereden was ze gestopt bij een wegrestaurant dat dag en nacht open was. Ze had er een beker koffie en panenkoeken besteld, die geserveerd werden met een lading halfontdooid blauwe bessen en twee bolletjes vanille-ijs, die ze naar de zijkant van haar bord schoof. De koffie was bitter, maar ze dronk de beker toch leeg. Ze had de cafeïne nodig, niet de smaak. Nadat ze had gegeten bestelde ze een extra sterke ijskoffie en een muffin om mee te nemen, voor het geval ze energie tekort zou komen tijdens de laatste etappe.

In afwachting van haar bestelling druppelde Rachel haar vermoeide groene ogen om ze een oppepper te geven en draaide haar schouderlange kastanjebruine haar in een wrong om het uit haar

gezicht te houden. Ze was net bezig het in een knot vast te zetten toen de serveerster de bestelling bracht, in een witte papieren zak, en onmiddellijk wegschoot om een trucker te helpen die kwaad gebarde dat hij de rekening wilde hebben.

Rachel liet een grotere fooi voor haar achter dan nodig was, vooral omdat ze het vervelend vond hoe klanten het arme mens op de huid zaten omdat het allemaal te lang duurde. Niet haar schuld, dacht ze. Tijdens haar studie had ze zelf als serveerster gewerkt en ze wist hoe zwaar het was om bij onverwachte drukte als enige alle tafels te moeten bedienen.

Toen ze de klapdeuren van het restaurant openduwde had ze een vol gevoel en was ze een beetje misselijk. Het licht buiten was fel en op weg naar haar auto moest ze haar ogen afschermen tegen de zon. Al van een afstand zag ze dat er iets onder haar ruitenwisser was gestopt. In de veronderstelling dat het reclame was, rukte ze het papier abrupt van haar ruit. Ze wilde het al verfrommelen toen ze zag dat haar naam er in keurige grote letters op stond: *Rachel Krall (van de Schuldig of Niet Schuldig-podcast)*.

Ze kreeg elke week duizenden e-mails en berichten via sociale media. De meeste waren aardig en vriendelijk. Briefjes van fans. Van sommige andere kreeg ze koude rillingen. Rachel had geen idee in welke categorie de brief zou vallen, maar alleen al het feit dat een vreemdeling haar had herkend en een aan haar geadresseerd briefje op haar auto had achtergelaten, gaf haar een heel ongemakkelijk gevoel.

Ze keek om zich heen of ze degene die de brief had achtergelaten nog ergens zag. Afwachtend, om te zien hoe ze zou reageren. Er stonden een paar vrachtwagenchauffeurs te roken en te kletsen. Anderen controleerden of de lading op hun wagen goed was vastgesjord. De portieren van aangekomen automobilisten sloegen dicht. Anderen die vertrokken startten hun motoren. Niemand besteedde aandacht aan Rachel, maar dat kon het akelige gevoel dat ze werd gadeslagen niet onderdrukken.

Ze voelde zich maar zelden kwetsbaar. In de loop van de ja-

ren had ze heel wat hachelijke situaties meegemaakt. Een maand eerder had ze bijna een hele middag opgesloten gezeten in een extra beveiligde gevangenis cel om met een niet-geboeide seriemoordenaar te praten; scherpschutters van de politie hadden met automatische geweren in de aanslag door een gat in het plafond toegekeken, voor het geval de gevangene tijdens het interview op haar af zou springen. Het had haar nog geen druppel zweet gekost. Rachel vond het belachelijk van zichzelf dat een brief die op haar auto was achtergelaten haar meer van de wijs bracht dan een lijfelijke ontmoeting met een seriemoordenaar.

Maar diep vanbinnen wist ze wel waar dat ongemak vandaan kwam. Ze was herkend. In het openbaar. Door een vreemde. Dat was nooit eerder gebeurd. Rachel had er alles aan gedaan om haar anonimiteit te waarborgen toen ze een beroemdheid was geworden nadat het eerste seizoen van haar podcast een cultusstatus had gekregen, die een vloedgolf aan imitatiepodcasts en een nationale obsessie met true crime teweeg had gebracht.

In het eerste seizoen had ze nieuwe bewijzen aangedragen die aantoonde dat een leraar ten onrechte was veroordeeld omdat hij zijn vrouw tijdens hun tweede huwelijksreis zou hebben vermoord. Het tweede seizoen was zelfs nog succesvoller geweest. Rachel ontferfelde een voordien onoplosbare cold case van een alleenstaande moeder van twee kinderen die in haar kapsalon was doodgeslagen. Na afloop van het seizoen was Rachel Krall een begrip geworden.

Ondanks, of juist dankzij haar plotselinge roem bleef ze welbewust onder de radar. Haar naam en haar stem waren direct te herkennen, maar niemand wist hoe ze eruitzag of wie ze was als ze naar de sportschool ging, koffiedronk in haar favoriete café, of een boodschappenwagentje door de plaatselijke supermarkt duwde.

De enige publieke foto's van Rachel waren zwart-witopnamen die haar ex-man tijdens hun kortstondige huwelijk had genomen, in de laatste jaren van haar studie. De foto's vertoonden nauwelijks nog enige gelijkenis met haar, misschien vanwege de camerahoek, of de monochrome tinten, of misschien omdat haar gezicht

na haar dertigste scherpere trekken had gekregen.

Al heel vroeg, voordat de podcast zo populair was geworden, hadden ze een eerste verzoek om een foto van Rachel gekregen, te publiceren bij een artikel over de toen nog alleen bij een incrowd bekende podcast. Haar producer Pete kwam op het idee om gedateerde foto's te gebruiken. Hij wees erop dat verslaglegging over true crime vaak zieke geesten en dwazen aantrok, en zo nu en dan zelfs een psychopaat. Ze waren het erover eens dat de anonimiteit Rachel moest beschermen. Vanaf dat moment had ze die dan ook obsessief gecultiveerd door welbewust openbare optredens bij evenementen en op tv te vermijden, zodat ze in haar privéleven niet herkend zou worden.

Daarom was het voor Rachel onbegrijpelijk dat een willekeurige vreemdeling haar zomaar had herkend en bij een afgelegen wegrestaurant waar ze in een opwelling was gestopt een persoonlijke boodschap voor haar had achtergelaten. Ze keek nog eens over haar schouder en scheurde de envelop open om de brief te lezen.

Beste Rachel,

Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik je bij je voornaam noem.

Ik heb het gevoel dat ik je al heel goed ken.

Ze huiverde van de vrijpostige intimiteit van de brief. De laatste keer dat ze fanmail met zo'n familiair toontje had ontvangen, ging het om een sadist die haar uitnodigde om een erotisch getint bezoek te brengen aan zijn zwaarbeveiligde gevangenis.

Rachel ging achter het stuur zitten en las de rest van de boodschap, genoteerd op bladen die van een spiraalblok waren gescheurd.

Ik ben een enorme fan, Rachel. Ik luister naar elke aflevering van je podcast. Ik geloof best dat jij de enige bent die mij kan helpen. Mijn zus Jenny werd lang geleden vermoord. Ze was nog maar zestien. Ik heb je twee keer geschreven met de vraag of je me wilde helpen. Ik weet niet wat ik doe als je weer nee zegt.

Ze ging naar het laatste blad. De brief was ondertekend met: *Hannah*. Rachel kon zich niet herinneren dat ze brieven van haar had gekregen, maar dat zei niet zoveel. Als ze brieven had gestuurd, zouden die bij Pete of hun stagiaire zijn terechtgekomen, die met z'n tweeën de vloedgolf aan correspondentie die bij het e-mailadres van de podcast binnenkwam afhandelden. Zo nu en dan stuurde Pete een brief door naar Rachel om die persoonlijk te bekijken.

In de eerste tijd van de podcast had Rachel alles zelf gelezen, alle verzoeken om hulp van familieleden of vrienden die gefrustreerd waren over het gebrek aan voortgang in de moordzaken van hun dierbaren, of van gevangenen die zeiden onschuldig te zijn en haar smeekten hun naam te zuiveren. Ze maakte er een principe van om elke brief persoonlijk te beantwoorden, meestal nadat ze wat voorbereidend onderzoek had gedaan, en vaak met verwijzing naar niet-commerciële organisaties die zouden kunnen helpen.

Maar toen het aantal verzoeken exponentieel groeide werden al die wanhopige mensen met hun smeekbeden om haar hulp een te zware emotionele belasting voor Rachel. Ze was de laatste hoop geworden voor iedereen die ooit door het rechtssysteem in de steek was gelaten. En ze ontdekte aan den lijve hoeveel dat er waren en dat ze allemaal hetzelfde wilden. Ze wilden dat zij hun zaak als onderwerp nam voor het volgende seizoen van haar podcast, of dat ze op z'n allerminst haar aanzienlijke onderzoekstalenten zou inzetten om het onrecht dat hun was aangedaan uit de wereld te helpen.

Rachel vond het verschrikkelijk dat ze meestal weinig meer kon doen dan loze woorden van troost sturen aan wanhopige, gebroken mensen. Hun verwachtingen werden zo'n verpletterende belasting voor haar dat ze de podcast bijna opgaf. Uiteindelijk nam Pete het op zich om alle correspondentie te bekijken, om haar te beschermen en tijd te geven voor onderzoek en de verslagen daarvan in haar podcast.

De brief op haar voorruit was de eerste die door Petes menselijke firewall heen was gedrongen. Dat prikkelde Rachels nieuwsgierigheid, ondanks de knagende bezorgdheid die haar ertoe bracht

het portier van haar auto op slot te doen voordat ze achter het stuur verder las.

*Jenny's dood werd mijn moeder fataal [ging de brief verder].
Vermoordde haar alsof ze met een jachtgeweer in haar borst werd
geschoten.*

Het was laat in de ochtend van een hete zomerdag en Rachels auto werd warm als een oven, maar toch ging er een koude rilling over haar rug.

Ik ben mijn leven lang voor de herinneringen gevluht. Deed mezelf pijn. En anderen. Het proces in Neapolis heeft me pas zover gekregen dat ik mijn verleden onder ogen zie. En daarom schrijf ik jou, Rachel. Jenny's moordenaar zal er zijn. In die stad. Mischien in die rechtszaal. Het is tijd voor gerechtigheid. Jij bent de enige die mij kan helpen om die tot stand te brengen.

Rachel schrok op van het schrill krakende portier van een minibusje dat werd opgeduwd. Ze gooide de blaadjes weer op de passagiersstoel en reed snel achteruit weg van haar parkeerplek.

Ze was zo in de ban van de brief en de mysterieuze manier waarop die was afgeleverd dat ze niet in de gaten had dat ze op de snelweg had ingevoegd en te hard reed, totdat ze uit haar trance ontwaakte en de vangrail in een waas voorbij zag schieten. Ze had meer dan vijftien kilometer gereden en kon zich er niets van herinneren. Ze remde af en belde Pete.

Geen antwoord. Ze zette hem op automatisch herkiezen, maar gaf het op toen hij na de vierde poging nog steeds niet had opgenomen. Vóór haar lonkte de zich verbredende blauwe streep van de oceaan aan de horizon, aan het einde van het lange, vlakke deel van de snelweg. Ze kwam in de buurt van haar bestemming.

Rachel keek in haar achteruitkijkspiegel en zag een zilverkleurige sedan op de weg achter haar. De kentekenplaat kwam haar be-

kend voor. Ze zou zweren dat ze dezelfde auto tijdens haar lange tocht eerder had gezien. Ze veranderde van rijbaan. De sedan deed hetzelfde en ging dicht achter haar rijden. Rachel gaf meer gas. De auto kwam mee. Ze remde af, en de auto achter haar volgde haar voorbeeld. Ze belde opnieuw naar Pete. Nog steeds geen reactie.

‘Verdomme, Pete.’ Ze sloeg met haar handen op het stuur.

De sedan week uit naar links en kwam naast haar rijden. Rachel keek opzij om de chauffeur te zien. De autoruit was getint en weerkaatste de zon terwijl de auto met een vaart naar voren wegschoot en zigzaggend over de rijbanen in een zee van voertuigen verdween. Rachel remde af en kwam in druk verkeer terecht ter hoogte van een reusachtig billboard op een met gras begroeide helling naast de weg: WELKOM IN NEAPOLIS. UW POORT NAAR DE KUST VAN KRISTAL.

Neapolis lag drie uur rijden ten noorden van Wilmington, en op aanzienlijke afstand van de doorgaande snelweg. Rachel had nog nooit van de stad gehoord voordat ze het proces dat daar zou plaatsvinden had uitgekozen als onderwerp voor haar met spanning afgewachte derde seizoen van *Schuldig of Niet Schuldig*.

Ze bleef staan voor een stoplicht en zette de autoradio aan, die automatisch afstemde op een plaatselijke zender waarop een loom zaterdagochtendprogramma bezig was met reacties van luisteraars tussen oude countrynummers door. Rachel bekeek de stad door het glas van haar stoffige autoruit. Hetzelfde onaantrekkelijke patroon dat ze in haar tweeëndertig levensjaren in honderden andere kleine stadjes had gezien. Dezelfde alomtegenwoordige borden voor tankstations. Fastfoodzaken met vette ramen. Een uitgewoonde winkelstraat met verlopen neringen die lang geleden de strijd tegen de winkelcentra hadden verloren.

‘We hebben een beller aan de lijn,’ zei de presentator nadat de laatste klanken van een akoestische gitaar waren weggestorven. ‘Hoe heet je?’

‘Dean.’

‘En waar wil je het vandaag over hebben, Dean?’

‘Iedereen is tegenwoordig zo politiek correct dat niemand meer zegt wat hij denkt. Daarom vind ik er geen doekjes om. Dat proces van volgende week is een schande.’

‘En waarom zeg je dat?’ vroeg de presentator.

‘Tja, wat dacht die griet nu eigenlijk?!’

‘Dus je geeft het meisje de schuld?’

‘Ja, natuurlijk. Het is gewoon niet oké. Het leven van die jongen ligt in puin omdat een meisje zich bezatte en iets stoms heeft gedaan waar ze later spijt van kreeg. We hebben allemaal weleens spijt. Maar we proberen niet allemaal iemand de gevangenis in te laten draaien voor onze eigen stomiteiten.’

‘De politie en de openbaar aanklager vinden kennelijk dat er een misdaad is gepleegd, als ze er een proces van maken,’ onderbrak de presentator hem ietwat geprikkeld.

‘Begrijp me niet verkeerd. Ik heb met haar te doen en zo. Ik heb met iedereen te doen in deze rotsituatie. Maar ik heb vooral te doen met die jongen van Blair. Alles waar hij voor gewerkt heeft is in rook opgegaan. En dat terwijl hij nog niet eens schuldig is verklaard. Dit proces is gewoon verspilling. Verspilling van tijd. En een verspilling van belastinggeld.’

‘De selectie van de jury is misschien voorbij, maar het proces is nog niet begonnen, Dean,’ zei de presentator scherp. ‘Er is een jury van twaalf burgers die gaat beslissen over zijn schuld of onschuld. Het is niet aan ons om die uitspraak te doen.’

‘Nou, ik hoop maar dat die jury een beetje kan nadenken, want niemand met ook maar een beetje gezond verstand zou hem ooit schuldig verklaren. Nooit!’

De stem van de beller verdween naar de achtergrond om plaats te maken voor de eerste klanken van een populair countrynummer. De presentator zei door de muziek heen: ‘Het is even na elfen op deze drukkend vochtige zaterdagmorgen in Neapolis. Iedereen in de stad praat over het proces tegen Blair dat volgende week begint. Meer reacties volgen na dit lekkere nummer.’